

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Punctum Difficultatis 1. Proponuntur Argumanta pro possibilitate creaturæ
essentialiter individuæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

d. 245. Sed nonnisi post natiuitatem hanc deputationem fieri voluit Hieron. Nam ante natiuitatem est veluti pars maris, ac proinde sub eiusdem Angeli curam cadit ex S. Th. q. 64. a. 5.

Singulis individuis specierum dari singulos Angelos docuit Aug. l. 83. quæst. q. 74. sed dari nonnisi singulis speciebus, plures tenent. Imò aliqui videntur significare septem spiritibus ante Deum stantibus omnium specierum gubernium deberi. Quia verò vocatur Angelus Petri Act. 12. & 18. Matth. loquens Scriptura de pluribus parvulis simul loquitur de pluribus Angelis. *Angeli inquit eorum vident faciem Patris.* Unde concluditur, singulos Angelos singulis hominibus dari. Dari illos etiam Gentilibus suadent locutiones PP. qui dicunt illos dari singulis hominibus, non verò singulis tantum Christianis. Sed dubium est, An etiam dentur singulis hominibus singuli dæmones, ut tentent. Dari docuit Orig. & Nissenus apud cit. Vasq.

Circa hanc multitudinem Angelorum unum opponitur. Homines electi debent occupare sedes Angelorum malorum ut docet Aug. Beda, Ansel. apud Vasq. d. 180. Rursus, electi sunt pauciores reprobis; ergo iam soli electi pares erunt numero reprobis Angelis. Rursus, magis excedunt electos reprobi quam tertia parte; Ergo, si electi tertiam partem exæquant Angelorum, rota multitudo hominum longè magis excedet. Ant. probatur ex Apoc. 12. Ubi Draco detrahit suam caudam tertiam partem stellarum.

RESPONDETUR. Si ad figuras veniatur; Homo significatur ove perditâ una, Angeli significantur per numerum 99. multò ergo erunt plures hominibus. Draco non significat decipiens Angelos, sed doctos deceptos à dæmone, ut voluit Lyranus, Richardus, Beda. Deinde non constat quòd unus homo plurium Angelorum sedes non sit occupaturus.

DIFFICULTAS I.

Essentialenè Angelis nonnisi specie distingu.

Quod possint Angeli solo numero differre, Ordinariè docent Nostri cum Suar. hic c. 15. contra Thomistas. Decisio huius difficultatis vult decisionem huius propositionis: An sit possibilis creatura immultiplicabilis numero, cui scil. essentialè sit non habere sibi simile individuum? In hac universalitate tractat hanc quæstionem Suar. D. 5. Met. à n. 23. tenetque negativam cum Molina, accessit Vasq. d. 181. Valent. T. 1. d. 4. q. 1. p. 3. Et post illum Deubalis l. p. q. 50. a. 4. q. 1. Possibilitatem talis creaturæ post Thomistas docuit Noster Franc. Lugo de Angelis d. 2. c. 3.

Punctum Difficultatis 1.

Proponuntur Argumenta pro possibilitate creaturæ essentialiter individua.

PRIMUM ARGUMENTUM est Prioris Laurentii Pikarski, quòd procedit potius de Angelis. Impossibile est multiplicari naturam se ipsa individua, Angelica natura est huiusmodi. Ergo. Maj. prob. Tum quia, non aliam ob causam, natura Divina est immultiplicabilis numero, nisi quia se ipsa individua est. Tum, quia individuari naturam seipsa idem est, ac illam in suo essentiali conceptu involvere immultiplicabilitatem; hinc si multiplicaretur, & esset seipsa individua ut supponitur; & non esset, quia multiplicaretur. Min. principalis prob. Quia sicut modum essendi ex omnibus quicunque naturæ creatæ non repugnant, tribuimus Angelis optimi, sic & modum unitatis; optimus autem modus individuationis, est esse seipso individuum. Quod ipsum quoad Maj. prob. nam quemadmodum unitas, sequitur ad esse, sic & modus unitatis, sequi debet ordinem & modum essendi. Ergo & perfectissimum modum essendi creaturæ, individuatō perfectissima creatura. Quod autè talis modus unitatis sit optimus, prob. quia reperitur in Deo. Quòd autem ille non repugnet Angelis, prob. quia absolute non implicat contradictionem creaturæ seipsa individua.

RESPONDETUR pluribus modis huic Argumento.

PRIMUS MODUS est. Quia hoc Argumentum non est demonstratio: Ultimò enim sistit in hoc, creaturæ seipsa individua non implicat; medius autem terminus non implicat, non est demonstrativus.

SECUNDUS MODUS est. Quia videtur hoc Argumentum probare multum, assumendo hunc medium terminum, modus essendi genericus perfectissimus tribuitur Angelis. Ergo & tribui debet individuatō perfectissima. Intentum prob. quia scil. deberet probare, quòd sicut Angelis tribuitur modus essendi genericus perfectissimus, sic etiam tribui debeat quoad speciem, modus essendi perfectissimus, quia etiam modus speciei sequitur modum ipsius generis; & tamen Angelis non tribuitur modus essendi specificus perfectissimus, aliàs omnes deberent esse ejusdem speciei, adeoque individualiter differentes, vel ad minimum æqualis speciei, quam tamen æqualitatem, non tenet arguens. Concedo quidem non posse dari speciem perfectissimam Angeli: Concedo esse in eis inæqualitatem specificam, sed Argumentum probat, debere dari speciem perfectissimam, quia datur modus genericus perfectissimus, quem sequitur modus speciei.

TER-

TERTIUS MODUS solvendi idem Argumentum est. Quia intendit probare quòd in Angelis detur ratio Individuationis genericè perfectissima: probat autem dari specificè perfectissimam: quòd ipsum probatur, quia etiam nostra individuatō est individuatō; Angelica etiam individuatō est etiam individuatō: Ergo differentia speciei, tanquam membra dividentia individuationem ut sic.

Ut detur aliquid arguenti, sufficit dicere quòd Angelis quibus debetur modus essendi genericus perfectissimus, etiam debeatur individuatō unitas perfectissima perfectione oriunda à gradu ipsò generico, seu intellectivi; non autem perfectione oriunda, ab aliqua alià specificà individuationis ratione, quamvis illa foret possibilis. Sic v. g. Individuatō Petri, est perfectior individuatione bucephali, sed perfectior non petibilis, ab ipsa specie; quia scilicet individuum speciei humanæ, est perfectius, individuum speciei bucephali. Sic etiam est illic perfectissima individuatō, petibilis ex genere: quia identifi- catur perfectissimo Angelico generi, quòd est intellectivum, independentè à corpore: & sic ut ad salvandam rationem perfectioris indivi- duatōis quòd est Petrus, præ individuo quòd est Bu- cephalus, non est necesse ponere aliquam perfe- ctioris individuationis petibilem de linea in- dividuationis: ita nec in præsentì.

Sed ponamus esse possibile ut detur natura creata essentialiter individua debebuntne esse tales Angeli?

RESPONDETUR quòd non. Tum, quia nullum est fundamentum in PP. tribuendæ talis individuationis in Angelis. Tum quia, quamvis habeant modum essendi genericum perfectissimum, non est necesse, ut habeant in- dividuationem perfectissimam, idque ideo, quia non haberent modum essendi genericum perfe- ctissimum, hoc ipso non essent distincti ab homi- nibus, adeoque nec Angeli; si autem non habere- nt perfectissimam individuationem, adhuc poterunt esse distincti ab hominibus, esseque Angeli. Tum, quia dictum est in Philosophia, non dari, nec esse possibilia à parte rei individua genericæ, sed mediis nonnisi speciebus descendi ad individuationem, & ita cum non dentur spe- cies perfectissimæ in Angelis, nec debent dari individua rationes perfectissimæ; non possunt enim ad illas descendi, nisi mediis perfectissimis speciebus: quia verò modus essendi genericus non præexigit per aliquam antecedentiam spe- cierum, communicari, poterit bene convenire Angelis modus essendi genericus perfectissi- mus, licet non competat illis individuatō perfe- ctissima, quæ communicari deberet mediis spe- ciebus perfectissimis. Tum, quia si in ratione individui non ita discurratur, ut fert communis apprehensio, scilicet ut dicatur sola natura Di- vina esse essentialiter individua & reliquæ mul-

tiplicabiles, dabitur anfa ponendi multiplica- tionem naturæ determinatam, v. g. ad 10. indi- vidua. Et sicut tu immultiplicationem Ange- lorum refert in naturam talis individuationis, ita & nos naturam determinatæ multiplicatio- nis, referemus, in talem naturam. Et sicut op- positi habent fundamentum ponendæ naturæ essentialiter individua; quia Divina natura est essentialiter individua; ita & nos ponemus na- turam determinatè communicabilem, quia et- iam natura Divina, nonnisi determinatis perso- nis Divinis communicabilis est. Porro cum hæc natura essentialiter individua, esset perfe- ctissima individuationis, etiam si per impossibile esset possibilis, nondum daretur, sed potius ali- qua individuatō, ad pauciora determinata. Quòd ipsum probatur, quia quamvis possibilis esset creatura perfectissima, non diceretur illam in principiis illam tenentium, eandem debere de facto dari: Ita quamvis esset possibilis indivi- duatō essentialis creata, ex eo ipso quia esset perfectissima, non deberet inferri, illam de fa- cto dari, sed potius individuationes non ita mul- tiplicabiles, ut multiplicentur humanæ, ut per defectum tantæ multiplicationis, accedant ad naturam simpliciter individua Divinam. Tum quia, sicut de ipso complemento universi dicimus illud pendere à placito Creatoris, ita & de individuationibus dicitur: unde ergo constabit illam de facto dari, quamvis sit pos- sibilis?

2. ARGUMENTUM est Thomisticum, quid dicunt individuationem sumi per ordinem ad materiam; Angelus autem est quid immate- riale.

RESPONDETUR. Negando hoc principi- um: quia aliquæ cogitationes nostræ sunt nume- ro distinctæ, & tamen spirituales & immateria- les. Aristoteles si alicubi favet, explicandus, quòd materialitas & quantitas sit principium individuationis, magis nonnisi notum.

INSTATI. Joan. à S. Thom. D. 19. art. 3. n. 10. Philosophi lumine naturali cognoverunt dari unum Deum; Ergo ratio id suadens acce- ptanda est: sed ratio hæc, cur Deus sit unus, erat immaterialitas, & ita Arist. 12. Met. c. 8. t. 49. inquit; *Ipsum verò quid erat esse primum, non ha- bet materiam, cum actus sit, unum ergo tum ratione tum numero.* 5. Met. t. 12. *Etiam inquit numero sunt unum, quorum materia una.*

RESPONDETUR. Legitima ratio, cur Deus sit unus, non est ejus immaterialitas; sed id quòd assumimus in prima Parte de Dei Unitate. Prior locus Arist. non plus vult, quàm Deum qui est unus esse immaterialem: Secundus ait de principio individuationis magis noto.

INSTATI. Idem. Differentiæ individuali- ter multiplicantes taliter se habent, quòd sine qualibet determinatè sumpta salvetur species, & tamen ipsa divisio substantialis est. Et ita Pe-

trus & Paulus differunt tanquam duæ substantiæ realiter distinctæ, & tamen non specificè diversæ. Ergo oportet pro principio distinctionis accipere aliquid, quod in se substantiale est, & tamen ejus divisio materialiter se habeat ad speciem, hoc autem non est aliud nisi materiale aliquid, quo carent Angeli. Quod Argumentum pluribus dilatat.

RESPONDETUR. Materialitas duplex potest cogitari, primò materialitas involvens aliquid corporeum, hoc carent Angeli: sed nego, quòd illius carentia, fundet negationem multiplicatis individualis. Secundò materialitas sumitur pro eo, quod non facit notabiliter unum ab alio differre, hæc materialitas datur de facto in Angelis; neque enim demonstrabile est omnes Angelos, debere à se nonnisi notabiliter differre. Et hanc materialitatem non destruit negatio illius prioris.

3. ARGUMENTUM est. Quotitur cit. Lugo. Docent Logici distinguendam esse speciem prædicabilem & subijcibilem quibus diversas definitiones adscribunt, supponentes posse unam rationem ab alia separari: Jam autem species subijcibilis, uno etiam individuo est contenta.

RESPONDETUR. Indebitam esse consequentiam ab Intentionalibus & Logicis ad Physica, licet ergo species subijcibilis contenta sit uno individuo, non sequitur, quòd etiam physicè sit contenta: immo ex hoc ipso in contra arguitur; quia nulla est species ita subijcibilis, ut non possit esse prædicabilis, consequenter nulla ita immultiplicata, quin possit multiplicari. Deinde posset admitti divisio individuationis in multiplicabilem & immultiplicabilem, sed conditionata, adeoque non invehens ejus possibilitatem; ad eum modum quo divisio quantitatis in finitam & infinitam, non invehit possibilitatem infiniti.

INSTAT I. De Lugo inter munera differentiarum specificarum unum est, constituere speciem; aliud omnino diversum, prædicari de pluribus. Ergo, videntur supponere, possibilem esse speciem subijcibilem, quæ nullo modo sit prædicabilis.

RESPONDETUR. Diversum est officium Animalis & diversum Rationalis; nunquidne ista duo separari inter se poterunt? & universaliter à diversitate officii in intentionalibus seu Logicis, non est licitum argumentari, ad diversitatem physicam.

INSTAT 2. Idem. Differentiarum Individuarum sunt positivæ & inæqualis perfectionis inter se, illæque ad quidditatem individui non minus pertinent, quam differentiarum specificarum: Cur ergo non poterit Deus creare differentiam aliquam individuum intra genus Angelorum, ita cæteris omnibus inæqualè, ut non minùs differant inter se, quàm duæ differentiarum specificarum?

RESPONDETUR. Si illæ differentiarum indivi-

duæ non minùs different inter se quàm duæ specificæ, hoc ipso non individuum, sed specificam differentiam invehent. Deinde concedo, posse dari tales duas differentias individuales, sed nego inde sequi, alterutram debere esse essentialiter individuum.

Punctum Difficultatis 2.

tis 2.

Adferuntur alia Argumenta pro eodem intento.

PRIMUM ARGUMENTUM est ex Mauro Q. 41. Logica, petitum ex Arist. 12. Metaph. t. 49. qui ut probet non dari plures mundos, ac plures cœlos solo numero diversos, sic argumentatur. Si darentur plures mundi ac plures cœli solo numero diversi, deberent dari plures primi motores talium cœlorum solo numero diversi, sed non possent dari: quod probat. Quæ sunt numero plura, ea materiam habent, at quidditas prima, materiæ est expers, est enī actus; Id ergo quod primum movet, cum sit immobile, unum est & ratione & numero, & id ergo quod semper, continueque movetur unum est solum, unum igitur tantum cœlum est.

RESPONDETUR. Hoc Argum. Aristotelis probat multum: & aliquid contra fidem: probat contra fidem, nempe quòd sint impossibiles plures mundi: hoc enim intendit Arist. ergo debet principium esse falsum quod assumit: politoque quòd Trinitatis personæ numero different non specie, probaret itidem in materia Theologica falsum. Quod autem probet multum ratio est, quia probat posse esse plures cœlos: cum cœli materiam habeant: probat item animas humanas non differre solo numero, quia materiam non habent, vel illas esse materiales. Concedo ergo in præsentī assumsisse hoc principium Arist. nempe quòd quæ sunt numero plura, materiam habeant, sed hoc principium nihil probat, quia inducit in errorem. Rursus dici potest mentem Arist. hanc fuisse, Deus ex necessitate operatus est, & cœlos ab æterno; hinc si darentur rovi cœli, jam non hic sed alius deberet esse Deus illorum productivus; Deus autem est unus, quia & motor cœlorum unus: sed inde non sequitur immultiplicitas rei materiam non habentis. Denique dici potest, quòd nomine materiæ veniat illic potentialitas & exclusivum actus puri, non autem materia physica: Quod veniat potentialitas existendi ratio est, quia nisi ita sumatur, sequerentur absurda jam prædicta. Deinde quia huic termino materia opponit Arist. ly actus, ubi nomine actus non intelligit formam, quæ opponitur materiæ physicæ: neque enim Deus est forma per Arist. sed intelligit actum oppositum potentialitati existendi. Quod si nomine materiæ venit potentialitas